

Hon som inte orkar tacka

Sara satt ihopkrupen i en soffå i mörkret och tänkte i förtvivlan: ”Just nu orkar jag bara inte tacka. Ibland hittar jag inte vad jag ska tacka för. När mörkret obarmhärtigt griper tag om mig och håller min bröstorg i ett hjärngrepp. När allt jag ser är en dimma utan slut. När hoppet inte finns där. Vad ska jag då tacka för? När klagan är det som helst vill komma ut... men jag stoppar den. För att den inte får finnas. Den får inte finnas för mig och kanske inte för andra heller? Ingen vill höra den.”

Hennes kusin hade sagt: ”Vad har du att klaga över? Du har ju så mycket.” Ja, det kanske hon hade. Egentligen hade hon ju det. ”Jag har mycket jag borde vara tacksam över, tänkte Sara, men... jag kan inte känna tacksamhet. Jag kan låtsas. Jag kan sjunga med i tacket i kyrkan. Det går att göra men jag kan inte känna det. Det blir inte på riktigt.”

Hon vill bara skrika: ”Låt mig få vara otacksam!!!”

En välmenande vän hade sagt: ”Dimman kommer att lätta”. Hon hade velat svara: ”Ja du säger det, men jag kan inte tro på det! Det känns inte så! Jag kan inte se hur det skulle kunna ske. Finns det dimmor som varar för alltid...? Du säger att det inte finns det. Men hur kan du veta det? Är det som du vet eller är det som du önskar eller vill tillrättalägga verkligheten för mig?”

Kanske är hoppet ibland att hoppet inte syns? För när hoppet inte syns så kanske det finns ändå. Osynligt. Men där. Sara hade erfarenheten sedan tidigare av att inte alls ha någont hopp. Det hade varit förfärligt. Efteråt när hon hade tittat tillbaka såg hon att hoppet funnits men det hade varit dolt för henne då i mörkret. Hur hon än hade gjort hade hon inte kunnat få syn på det mitt i mörkret. Då handlade det bara om att överleva, utan hopp. Och hoppas att det ändå fanns ett hopp. Och ibland att inte ens kunna hoppas det. Var det på samma sätt nu?

Hon fortsatte sina förtvivlade tankar: Jag orkar inte tacka för mörkret och för hoppet jag inte ser. Jag orkar inte låta bli att klaga, att hålla upp skenet och vara positiv.

Egentligen vill jag tänka att jag inte behöver vara tacksam, inte just nu. Jag vill tro att Gud bär tacksamheten åt mig. Tacksamheten för att jag, hans människa, vågar se mörkret. Tacksamheten för att jag vågar klaga lite grann i alla fall. Guds tacksamhet för att få vara min Gud. Hans tacksamheten för att få vara nära mig även när jag inte ser att han är nära.

Guds tacksamhet för mig, att jag finns, kanske får vara den enda tacksamheten som finns just nu. Även om jag inte kan känna den. Men det kanske är nog. Tack för att jag får låta bli att tacka, eller så, tänkte hon.

Sara kröp ihop ännu lite mer i sin soffå. Det kändes bättre nu. Hon fick vara otacksam. Tacksamheten, den kunde Gud bära åt henne.

*Agneta Holmström, präst i Svenska Kyrkan
Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se*